

firma v právu, domáhá-li se bez ohledu na to zaplacení fakturovaného peníze. Právem však také požaduje žalující firma na žalované, by nyní platila v korunách československých. Následkem prodlení v placení jest totiž žalovaná firma povinna, by poskytla žalující firmě to, co by tato měla, kdyby bylo bývalo placeno včas. V tom případě byly by peníze dostaly se do rukou žalující firmy před tuzem. okolkováním bankovek a žalující měla by dnes fakturovaný peníz v korunách okolkováných, tudíž týž peníz v korunách československých. Namítá-li posléze žalovaná firma teprve v dovolací odpovědi, že žalující firma ze své strany peníz, jí u Rakouské poštovní spořitelny poukázaný, dosud nevrátila aniž vrátiti se nabízí, je tato námitka jednak nepřipustnou novotou, jednak lichá, ježto žalovaná firma ani netvrdí, že by nyní Rakouský státní úřad pro finance byl ochoten dáti souhlas k zpětnému poukazu.

Čís. 406.

Nemanželské dítě nemá proti otci nároku na výbavu.

(Rozh. ze dne 10. února 1920, R I 30/20.)

Nemanželský otec uzavřel v r. 1897 smír s poručníkem své dcery, roku 1896 narozené, jímž složil do sirotčí pokladny 600 K s tím, že veškeré nároky nemanželské dcery proti němu jsou vyrovnány. V roce 1919 domáhala se nemanželská dcera, nyní švadlena, zamýšlejíc se provdati, na nemanželském otci žalobou 10.000 K na zaopatření, uvádějíc jmenovitě, že se majetkové poměry otcovy zlepšily. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Žalobkyně odůvodňuje svůj nárok oproti žalovanému jako svému nemanželskému otci tím, že mohla by docíliti sňatkem slušného zaopatření, že však pro nemajetnost nemůže si opatřiti ani nutného nábytku a náradí a že teprve poskytnutím 10.000 K se strany žalovaného sňatek ten a tudíž i zaopatření, k němuž nemanželský otec jest po zákonu povinen, bylo by jí umožněno. Žádá tedy řečený peníz podle svého udání na opatření výbavy. Soudce má však za to, že nárok uvedený žalobkyni nepřislúší, poněvadž ve smíru ujednaném v r. 1897 mezi jejím poručníkem a žalovaným a schváleném soudem poručenským nároku na zaopatření i výbavu poručník žalobkyně jejím jménem se právoplatně zřekl, spokojiv se jednou pro vždy se 600 K, které žalovaný pro žalobkyni do sirotčí pokladny složil. Prohlásil totiž zákonný zástupce žalobkyně ve smíru tom výslovně, že řečeným penízem jsou jednou pro vždy a zúplna vyrovnány veškeré nároky, které by nezletilá proti žalovanému míti mohla, kdyby byl nemanželským otcem jejím uznán, zejména nároky na poskytování výživy, vychování, zaopatření, věna, výbavy a vůbec které nároky, z poměru nemanželského otce ku dítěti plynoucí, a že nemá na žalovaném ničeho více požadovati. Toto prohlášení žalobkyně, učiněné zákonným zástupcem jejím, jest po náhledu soudu pro ni dosud závazným. Vždyť podle ustanovení § 1380 obč. zák. smír jest smlouvou, kterou smluvní strany určují právo sporné neb pochybné tak, že každá ze stran něco dáti neb něčeho opominouti se zaváže. V narovnání žalovaný zavázal se k peněžitému plnění a žalobkyně

vzdala se případných nároků, které by snad měla proti němu, takže tím povstala platná smlouva, jejíž závazek jest žalobkyně povinna dodržeti a nemůže proto domáhati se nároků z otcovství žalovaného, kterých se ve smlouvě té vzdala. Nárok na zaopatření nemůže však žalobkyně opírat ani o okolnost, že majetkové poměry žalovaného se změnily a že dodatečně nabyl značného majetku. Nehledíc k tomu, že žalovaný již v době smíru byl stavitelem, jak v písemném vyhotovení smíru jest uvedeno, takže mohl zákonný zástupce s možností zbohatnutí jeho počítati, jest znění smíru v tom ohledu úplně jasným, že úmysl stran nesl se k tomu, by žalovaný pro všechny podobné případy sprostěn byl závazků z nemanželského otcovství. Jest tedy prohlášení žalobkyně, že se všech nároků proti němu vzdává i za zmíněných poměrů pro ni závazným. Soudce jest sice toho náhledu, že i přes toto prohlášení mohla by žalobkyně proti žalovanému uplatňovati nárok na nutnou výživu, kdyby jí neměla, poněvadž z ustanovení §§ 795 a 1481 obč. zák. lze dovozovati, že tento nárok, příslušející nemanželskému dítěti podle § 166 obč. zák. proti jeho otci, jest právem nezadatelným, jehož vůbec vzdáti se nemůže. Nárok takový se však ve sporu tomto neuplatňuje a nutná výživa žalobkyně při jejím věku, schopnosti k výdělku a skutečném zaměstnání švadleny není vůbec ohrožena. Odvolací soud rozsudek soudu první stolice zrušil a uložil mu, by, vyčkav právomoci, řízení doplnil a nové rozhodnutí vydal, při čemž vycházel z tohoto právního názoru: Nelze přisvědčiti názoru první stolice, že smír za všech okolností definitivně vyloučil nároky nemanželského dítěte proti nemanželskému otci. Jedná se v tomto sporu o nárok na zaopatření dítěte ve smyslu § 166 obč. zák., nárok ten dlužno posuzovati právě tak, jako nárok na výživu nemanželského dítěte, a jako nemůže smír, uzavřený ohledně výživy, při značně změněných poměrech majetkových nemanželského otce v jeho prospěch vyloučiti domáhání se lepší výživy, tak platí zajisté totéž i ohledně zaopatření. Když smír zmíněný se uzavíral, nebylo ovšem jisto, zdali vůbec a v jaké výši by svého času se nárok na zaopatření mohl uplatňovati, neboť o nároku tom možno jednati teprve, kdy dítě nemanželské již vystoupilo z výchovy. Strany uzavírající smír zajisté nepočítaly s tím, jaké budou potřeby žalující a jaké budou poměry v době, kdy bude s to, uplatňovati svůj nárok a také ne, jaké budou majetkové poměry nemanželského otce. Žalobkyně tvrdí, že majetkové poměry žalovaného jsou nyní velmi výhodné, mluví o majetku v ceně několika milionů korun. Za těchto okolností dospěl odvolací soud k úsudku, že smír, třeba jím měly býti další nároky žalobkyně na zaopatření, výbavu a věno vyloučeny, nároků těch nemůže definitivně vyloučiti, neboť se jedná o podstatně jiný předmět, nežli jaký tehdy strany mohly míti na mysli (§ 1358 obč. zák.).

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by bez ohledu na právní stanovisko, v něm zaujaté, rozhodl ve věci samé.

D ů v o d y:

Usnesení v odpor vzaté vychází z názoru, že nárok na zaopatření nemanželského dítěte ve smyslu § 166 obč. zák. dlužno posuzovati právě tak, jako nárok na jeho výživu. Avšak neprávem. Nemanželské dítě jest

sice oprávněno žádati na nemanželském otci přiměřený peníz za účelem svého zaopatření, avšak jen tehdy, jsou-li tu takové okolnosti, které skutečnou a nutnou potřebu takového zaopatření vyžadují. Vzhledem k ustanovením § 220 obč. zák. sluší pod zaopatřením rozuměti poskytnutí možnosti, by dítě trvale a samostatně se živiti mohlo. Je-li tohoto účele dosaženo, nemá nemanželské dítě nároku na další nějaké zaopatření, leč že by je zvláštní poměry, na př. tělesná nebo duševní vada ospravedlňovaly. Žalobkyně jest švadlenou, netvrdí v žalobě, že by výdělek její k její výživě nestačil, neb že by tu byly zvláštní poměry, její jinaké zaopatření vyžadující. Poměry otce tu nepadají na váhu, neboť důvody zvláštního zaopatření neleží ve jmění otcově, nýbrž v osobě a v poměrech dítěte, zaopatření potřebujícího. Mimo to žalobkyně nedomáhá se žalobou zaopatření, nýbrž požaduje zažalovaný obnos na zakoupení výbavy, uvádějíc, že má známost a že pro svou chudobu nemůže si opatřiti nářadí a nezbytný nábytek do manželství. Avšak výbavu nelze pokládati za zaopatření, byť i žalobkyni umožnila uzavření sňatku. Výbava jest ve smyslu § 1231 obč. zák. ono jmění, které poskytují rodiče synovi za účelem prvního zařízení domácnosti a jest tedy nárok na výbavu zcela odlišným od nároku na zaopatření spočívajícího, jak již uvedeno, v poskytnutí možnosti, samostatně se živiti. Nárok na výbavu posuzovati sluší dle ustanovení §§ 1220 až 1232 obč. zák., týkajících se věna. Z těchto ustanovení, zejména z poslední věty § 1220 obč. zák. vyplývá, že nemanželské dítě nemá proti otci nároku na výbavu.

Čís. 407.

Právomoc a vykonatelnost nálezů rozhodčího soudu musí na nálezu všemi členy rozhodčího soudu býti potvrzena. Jinak není nález vykonatelným.

(Rozh. ze dne 10. února 1920, R I 66/20.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě výroku rozsudích, na něž byla vykonatelnost potvrzena pouze jedním ze tří rozsudích na nálezů podepsaných. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Dle § 54, odstavec druhý, ex. ř. jest návrh na povolení exekuce na základě výroku rozhodčích (§ 1, čís. 16 ex. ř.) třeba doložiti potvrzením rozhodčích o právoplatnosti a vykonatelnosti rozhodčího výroku. Z tohoto ustanovení ve spojení s ustanovením § 594, odstavec druhý c. ř. s. jest zřejmo, že nestačí potvrzení právoplatnosti a vykonatelnosti toliko jedním rozhodčím, nýbrž že vyhledává se potvrzení rozhodčích všech. Všelickou pochybnost o tom vylučuje okolnost, že původní doslov vládní předlohy zákona (§ 58), užívající pouze singulárního označení, »eine Bestätigung des Schiedsrichters« změněn byl k souhlasnému usnesení stálé komise panské sněmovny a stálého výboru poslanecké sněmovny ve znění plurální, totiž, »eine Bestätigung der Schiedsrichter« a že dodán byl § 594 c. ř. s., odstavec druhý, dle něhož rovněž »die Schiedsrichter« právoplatnost a vykonatelnost výroku rozhodčího mají potvrditi. Tomuto zákonnému požadavku neodpovídá listina ze dne